

Blågrønne fisk og andet godt fra havet

Jeg tæller sekunderne da vandet omslutter mig. En dejlig afslappende skvulpen som jeg har ventet på hele dagen. En talipfisk svømmer forbi under mig. Dens gyldne skæl, spejles i lyset fra overfladen, og jeg stikker forsigtigt hånden frem. Den laver et forskrækket ryk med halen, og svømmer væk. Mit syn vender sig hurtigt til saltvandet. Det er heldigt at vandet er så klart herovre...I modsætning til den anden ende af området. Mine ben arbejder for at komme ned til bunden. Dybere og dybere. Helt ned til korallerne på bunden. De bølger langsomt fra side til side. Det ligner næsten dansende flammer.

Man siger at koraller er levende væsner, og meget mere end det. De er hjem for tusinde af fisk og havdyr. Korallrev rummer enormt meget liv. Det er nærmest en hel skov for de små fisk.

-Og for mig.

Jeg lægger mig ned på havbunden. Det kræver nogle kræfter at holde sig nede, men jeg er vant til det. *Det er kun hernede at jeg får fred. At jeg får lov til at være mig selv. Se lyset fra overfladen glimte som tusinde af sole. Se korallerne på bunden funkke som stjerner. Kun under havets overflade kan jeg kan boltre mig i vandet som en legesyg delfin...eller en fisk.* Det er sommetider utroligt befriende at ligge her og betragte fisk. Jeg kender navnene på alle fiskearter i området. Selv de giftige fisk, elsker jeg at studere. Og dem er der faktisk temmelig mange af hernede! Jeg kan tydeligt huske alle de gange hvor jeg blev forbrændt af giftgoplerne. De endte med at efterlade lange tynde ar på mine arme. Her nede i vandet kan man næsten ikke se dem. Jeg har været hernede i syv minutter nu. Min luft er ved at slippe op. Langsomt, lader jeg mig flyde op til overfladen. Allerede da jeg dukker hovedet over vandet og indånder den iskolde friske luft, begynder jeg at savne det dejlige vand. På trods af at vandet var varmt, er der hundekoldt heroppe. Solen er ved at gå ned, så det må vel være ret sent. Jeg vader ind til kanten. Sætter mig på en sten. Mit våde hår hænger slapt ned ad ryggen, og sandet klæber til mine ben. Et koldt vindstød giver mig gåsehud og jeg ville ønske at jeg havde varmere tøj på. Lyset fra resterne af solen forsvinder bag en rosafarvet sky. "Pisces!" Der lyder en grinende stemme bag mig. Jeg rejser mig forskrækket op og snurrer rundt. En høj gyldenåret dreng i en våd hvid t-shirt står grinende foran mig, med en metalspand i hånden. Min storebror Karian dasker mig på skulderen.

"Hey, hvor har du været? Jeg har ikke set dig hele dagen."

"Jeg var bare nede og dykke" mumler jeg.

“Du gik glip af den helt store fangst!” Karian holder triumferende spanden op foran mine øjne. En lille bunke af flækkede perlemuslinger ligger på bunden af spanden. Jeg stikker nysgerrigt hånden ned i spanden.

“Er der perler i?”

“Selvfølgelig er der det! Jeg har selv tjekket efter. Der lå en hel dyng af dem på bunden.” Karians øjne funkler på den der *særlige* måde som de altid gør når han ser noget værdifuldt. Jeg ser irriteret på ham. “Dykker du nogensinde for bare at *dykke*?! Eller gør du det seriøst kun for at finde perlemuslinger!?”

Han trækker på skuldrene. “Der er vel egentlig ikke nogen forskel på at dykke eller at *dykke*. Du får det jo til at lyde som to helt forskellige ting!”

“Det er to helt forskellige ting!” protesterer jeg.

“Vi er jo alkaer, Pisces! I flere hundrede år har vi dykket så meget efter skatte, at vi begyndter at tilpasse os vandet. Det er en del af vores natur!”

Han holder sin hånd op foran os, så man kan se den tynde gennemsigtige svømmehud mellem fingrene. Den er nærmest usynlig, medmindre man kigger godt efter.

“At dykke efter skatte er da ikke det eneste i livet! Beundrer du aldrig *naturen* omkring dig?” hvæser jeg. Han smiler skævt, så man kan se de halvspidse hjørnetænder som alle alkaer har. “Jeg beundrer da også de eksotiske piger omkring mig. Kan man ikke også kalde dem for en del af naturen?...Hvad ellers skal jeg da ellers kigge på, Pisces?”

“Fisk?” foreslår jeg.

“Jeg æder fisk til morgenmad,” synger Karian muntert. Jeg ruller øjne af ham.

“Okay, okay. Lad os nu bare gå hjem...”

Vi fandt Malay siddende på sin sædvanlige plads, henne ved vinduet. Derfra kan man se begge dele af Aurum-bugten. Både perledykkernes del, men også tangskoven og koralrevet. Hun sidder der næsten hele dagen. Opslugt af sine egne tanker, der vandrer ned langs kysten. *Jeg spekulerer sommetider på om Malay savner det. At dykke ned under bølgenes brusen, og mærke friheden...* Men nu hvor at Malays gamle lunger ikke længere er hvad de har været, er hun ikke længere svømmedygtig. Min bedstemor ser op, med et smil i øjnene.

“Nå, dér er i! Jeres mor er forresten lige gået for ud for at købe fisk...Fik i fanget nogle perler?” Hun ler lidt, og nikker i retning af Karians metalspand. Karian holder stolt spanden op foran Malays næse, på samme måde som han tidligere gjorde med mig. Jeg spekulerer på hvor mange der har fået de tangstinkende perler stukket op i ansigtet før mig.

“Tiden flyver afsted derude,” mumler jeg. Malay smiler indforstået, og piller lidt ved sit vedhæng om halsen. Vedhængen forestiller en sølvfisk, som symboliserer Luxanima.

Forestillingen om at leve dag for dag, uden at bekymre sig om fremtiden.

Karian slentrer ud i køkkenet for at pudse sine perler. Malay synker sammen i stolen og begynder igen at kigge fraværende ud af vinduet.

“Malay?” spørger jeg forsigtigt.

“Mmm.”

“Har alkaer altid været så grådige?”

Min bedstemor trækker på skuldrene. “Det er da ikke alle alkaer der er grådige. Men de fleste har da en lille svaghed for skinnende ting.” Hun griner, og piller igen ved hendes vedhæng.

“Både jeg og din morfar var glade for naturen. Det var derfor han gav mig den her. Siden har jeg ikke undværet den.”

“Heller ikke når du sover?”

“Nej. Den er *altid* om min hals.” Malay sukker længselsfuldt. Vi er stille i nogle sekunder.

“Tror du at vi bliver til fisk?” mumler jeg.

“Hvadfornoget?” Hun ser skræmt på mig.

“Jeg mener... Vi har levet ved vandet i flere hundrede år. Og vi er jo begyndt at udvikle svømmehud... Tror du så at... om tusinde år...?”

“Nej!” siger Malay hurtigt. Hun rejser sig fra stolen og skynder sig ud i køkkenet til Karian. Jeg har en eller anden sær fornemmelse af, at der er noget hun ikke fortæller mig.

Hele de følgende dage undgår Malay mig. Hun taler ikke til mig medmindre det er nødvendigt. Når jeg forsøger at tale med hende, kommer hun med en dårlig undskyldning, og går derefter ind for at tage sig en kop tang-te. Hendes underlige opførsel, har helt sikkert et eller andet at gøre med det jeg talte om forleden.

At vores slægt om mange tusinder år bliver til havdyr.

Det var jo bare noget fjollet hvad-nu-hvis snak. Jeg havde ikke regnet med at hun ville reagere sådan på det. Malay er bange for et eller andet. Og det har helt sikkert noget med naturen at gøre...

Jeg går ned til stranden for at samle tankerne. Smider mine sko i sandet, og får skoldet mine fødder af det brandvarme sand. Jeg skynder mig ud i vandet og udstøder et lettet suk. Vandet er dejligt koldt. Det virker på en måde også lidt mere blåt end det plejer. Jeg står i lidt tid i

vandkanten. Et par fiskere flyder rundt i en lille jolle. Jeg sørger for at sende dem adskillige dræberblikke. Jeg har nok altid betragtet stedet som mit eget. Nok fordi at her næsten aldrig er andre end mig derude. De fleste fiskere plejer som regel at fiske over i den anden side af Aurum-bugten. Ikke i koralrevet. Men de her folk er sikkert nogle af de lidt "finere" fiskehandlere, der foretrækker eksotiske fisk frem for de sædvanlige talipfisk, der i øvrigt findes i store mængder næsten overalt. I Aurum er de fleste enten fiskere eller perledykkere. Der er også få glaspustere der sælger små fine skulpturer og vedhæng af fisk til turister. Jeg dykker ned under vandet med lukkede øjne. Mine ører fyldes med brusende vand. Den velkendte frie følelse kommer mig i møde. Havet har ventet på mig som en gammel ven. Jeg føler mig nærmest vægtløs. De dejlige blide bølger bruser op omkring mig. I lange minutter ligger jeg under havoverfladen og mærker de små fisk passere forbi. Det kilder lidt. Tiden er nærmest gået i stå.

Det er kun mig og havet.

Pludselig lyder der et koloenormt brag. Det giver et sæt i mig. Et lysglimt farer gennem vandet og jeg kan mærke vibrationerne og strømmen. *Torden.* Jeg bliver så forskrækket at jeg sluger en mundfuld tang. Bølgerne der før havde vugget så blidt, virker rasende og truende. Kvælende, som om at de ikke vil have at jeg kan komme op. Min krop bliver presset ned mod bunden, men det lykkedes til sidst at få hovedet over vandet. Jeg gisper efter vejret og får et glimt af fiskernes båd, der bliver kastet frem og tilbage mellem bølgerne. De råber desperat op og kæmper for at vende båden.

De klarer den aldrig. De dør ligesom morfar gjorde, tænker jeg dystert. Hvordan er det overhovedet muligt for sådan et uvejr pludseligt at bryde ud? Det ene øjeblik var der skyfrit og solskin, og det næste... var der torden og strøm. Vejret skifter normalt aldrig på den måde i Aurum. Tværtimod plejer de fleste at klage over at det er for ensartet. Pludselig vender vinden. Båden styrter direkte mod mig. I fuld fart. Panik. Jeg skriger og forsøger desperat at svømme mod strømmen, men bliver i stedet bare tom for kræfter. Jollen kommer nærmere og nærmere, og selvom at den ikke er særlig stor, er den stor nok til at kunne dræbe mig. Den eneste udvej er at dykke ned under vandet. Jeg tager en dyb indånding og dykker ned. Helt ned. Vandet skummer omkring mig på grund af stormen. Båden er over mig nu. Jeg bliver igen presset ned af strømmen. Sekunderne går. Båden rykker sig ikke ud af flækken. Jeg har ingen chance for at kunne dykke op og tage luft. Mine lunger bliver langsomt tømt for luft, og jeg har ikke nok ilt til at kæmpe imod. En rivende fornemmelse breder sig i

kroppen. Mere og mere. Mine lunger brænder. Nej, nej, nej! Jeg skubber til båden, men det er umuligt at flytte den. Jeg er fanget under vandet.

Der er kun få sekunders ilt tilbage.

Synet bliver mere og mere sløret.

Hjertet slår langsommere.

Kroppen er lammet af iltmangel. Jeg falder bare dybere og dybere ned mod bunden. Der er intet at gøre nu. Min krop begynder langsomt at lukke af for alle sanser. Den lukker ned for smerten i lungerne. Med en sidste kraftanstrengelse forsøger jeg at give båden et sidste skub.

Pletterne danser for mine øjne.

En blå gnist eksploderer ud fra min hånd.

Lynet slår ned.

Lys.

Hallucinationerne begynder.

En eller anden råber mit navn. Noget blågrønt og skællet farer hen i mod mig.

Væsenet griber fat i mig.

Så bliver alting **sort**.

“Pisces!” stemmen lyder underligt fjern. Jeg ignorerer den.

Nej, lad mig være jeg er død.

“Er...er hun død? Nej! Det må hun ikke være! *Det må hun bare ikke!*” Stemmen rusker i min krop. Jeg hoster, og ruller om på siden. Min hals gør virkelig ondt.

“*Tørstig...*” raller jeg. Karian, der står bøjet ind over min seng, ser vantro på mig. Så krammer han mig, hvilket får mig til at hoste endnu mere. Jeg vrister mig fri af Karians greb, og griber ud efter glasset på det lille natbord. Vandet lindrer lidt på smerten i halsen.

"Nogle fiskere fandt dig i vandkanten. Det var et mirakel at du overlevede" siger han stille.

“Der var et eller andet der *reddede* mig!” udbryder jeg.

“Er du sikker?” Karian ser skeptisk på mig. “Det var nok bare en hallucination.”

Jeg skal lige til at svare ham igen, men i det samme kommer Malay ind ad døren. Hun styrter hen til mig, og skal lige til at omfavne mig, da jeg får et glimt af noget blågrønt i hendes hår. Så går sandheden op for mig. Jeg stirrer direkte ind i Malays forfærdede øjne.

“Det var dig!”

Skrevet af Lea på 12 år.